

**RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN ARREST**

**nr. 8533 van 11 maart 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 12 november 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

- .1. Verzoeker diende op 30 oktober 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn minderjarig Belgisch kind .
- .2. Op 12 november 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 4 december 2007.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de “*artikelen 40 en verder*” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting*”, van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Tevens voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Verzoeker stelt meermaals dat hij zich niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Volgens verzoeker maakte verweerder een manifeste beoordelingsfout door zijn persoonlijke situatie die getuigt van perfecte integratie niet grondig te onderzoeken. Verzoeker vervolgt dat “zo wordt de door verzoekers aanwezige kindje niet weerhouden in de beslissing om een beslissing zonder het bevel om het grondgebied te verlaten”. Verzoeker poneert dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding en voegt er aan toe dat “daardoor maakt verweerder een manifeste beoordelingsfout”. Verzoeker vervolgt dat zijn situatie dermate onhoudbaar is dat ernstige echtelijke spanningen ontstonden tussen hem en zijn echtgenote. Volgens verzoeker heeft de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten een grondig onderzoek te doen naar de werkelijke gezinscel van verzoeker en voegt eraan toe dat hierdoor verweerder zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Verzoeker preciseert dat het loutere feit dat hij ten tijde van de vaststelling door de politie niet effectief samenwoont met zijn echtgenote niet wil zeggen dat ze geen gezinscel vormen. Verzoeker voegt er aan toe dat artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet niet vereist dat er een effectieve samenwoning moet zijn opdat er sprake zou zijn van gezamenlijke vestiging.

2.3. Uit het betoog van verzoeker leidt de Raad af dat hij de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.4. De bestreden beslissing luidt als volgt: “*In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981(...) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 30.10.2007 (...), geweigerd.*”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn van C.Q.J.Y.:

Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn minderjarig kind. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind .

Betrokkene vormt geen gezinscel met dit kind (het kind woont bij de moeder in Antwerpen, betrokkene verhuist naar D.)”

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker een vestigingsaanvraag heeft ingediend als ouder van een Belgisch kind.

2.6. Artikel 61, §4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de Minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. Artikel 40, §6 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen”.*

2.7. Uit bovenvermeld artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan zich slechts kan vestigen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij ten laste is van deze Belgische onderdaan.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zoon in wiens functie hij een vestigingsaanvraag heeft ingediend, geboren is in 2004 en aldus minderjarig is. Verzoeker toont niet aan dat hij ten laste is van zijn minderjarig kind. Het valt moeilijk in te zien hoe verzoeker ten laste zou kunnen zijn van zijn zoon die op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ongeveer drie jaar oud is. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoeker niet ten laste kan zijn van zijn minderjarig kind. Deze vaststelling volstaat op zich om de bestreden beslissing te schragen. Aangezien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn, diende de gemachtigde van de Minister de vestigingsaanvraag te verwerpen die verzoeker op basis van artikel 40 van de vreemdelingenwet heeft ingediend als ouder van een Belgisch kind. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet als ten laste kan beschouwd worden van zijn minderjarig kind.

2.9. Gans het betoog van verzoeker aangaande het gebrek aan onderzoek naar de gezinscel met zijn echtgenote is in deze irrelevant aangezien verzoeker een vestigingsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn zoon en niet in functie van zijn echtgenote. Ook de beweringen van verzoeker aangaande zijn perfecte integratie en echtelijke spanningen doen in het kader van een beoordeling van een vestigingsaanvraag ingediend op grond van artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet niet ter zake.

2.10. Artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet werd derhalve niet geschonden. Voor wat betreft de opwerping van verzoeker dat *“de artikelen 40 en verder”* van de vreemdelingenwet zouden geschonden zijn komt het de Raad niet toe uit het betoog van verzoeker te gaan afleiden welke andere artikelen van de vreemdelingenwet dan artikel 40 zouden geschonden worden door de bestreden beslissing.

2.11. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.12. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 dan ook niet in de weg (R.v.St, nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Hierboven werd reeds gesteld dat verzoekers vestigingsaanvraag in functie van zijn minderjarig kind terecht geweigerd werd, aangezien hij conform artikel 40, §6 van de vreemdelingenwet niet kan beschouwd worden als een bloedverwant in opgaande lijn die ten laste is van een Belgische onderdaan. Een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 kan geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. inhouden (R.v.St, nr. 130.936, 30 april 2004). Het feit dat men een Belgisch kind heeft verblijvend in België, volstaat op zich niet om gevestigd te worden in het Rijk op grond van artikel 40 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing bovendien stelt dat verzoeker geen gezinscel vormt met zijn kind en stelt vast dat verzoeker hier niets tegen inbrengt.

2.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont met zijn blote beweringen niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de Minister in het kader van artikel 40 van de vreemdelingenwet beschikt of dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

2.14. Het enig middel is niet ontvankelijk voor wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging, aangezien verzoeker nalaat te omschrijven op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de rechten van de verdediging overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State niet van toepassing zijn op administratiefrechtelijke verblijfsbeslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de overige opgeworpen geschonden bepalingen en beginsel is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA